Ч. 237. Четвер 3 падолиста (21 жовтня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З краевого сойму. — Анґлїйско-росийский конфлїкт. — Гостина сербского короля в Софії. — Японьско-росийска війна.)

На понедїлковім засїданю сойму ухвалено остаточно закон о рентових загородах. З порядку дневного промавляв референт пос. Гупка і закінчив свою промову просьбою, щоби сойм в специяльній дускусиї ухвалив закон о рентових загородах без зміни. По відкиненю внесеня пос. дра Могильницкого, щоби перейти над предложенем проектом закона до порядку дневного, приступив сойм до специяльної дискусиї. В специяльній дискусиї забирали голос др. Олесницкий, др. Могильницкий, др. Король, о. Стояловский і др. а відтак принято цїлий закон в другім читаню. Перед приступленем до третого читаня зложив др. Олесницкий іменем руского клюбу заяву, що клюб руский не возьме участи в голосованю при третім читаню. Опісля принято закон в третім читаню.

Що тепер буде? Анґлїйско-росийский конфлїкт заострив ся. Як звістно, станула була межи Анґлїєю а Росиєю угода, що справу події на Північнім мори віддати межинародній комісиї до порішеня. Розходило ся ще о то, щоби установити вглядно вибрати членів тої комісиї і щоби через той час, доки буде урядувати комісия, фльота росийска вглядно тота єї часть, котра провинила ся, задержала ся аж до часу залагодженя справи. Іспаньский мінїстер справ заграничних заявив навіть, що Росия просила іспаньске правительство, щоби оно конче позволило стоячій в Віґо росийскій фльотї позістати в тім порті аж до укінченя слїдства в справі звістної події. Правительство іспаньске порозуміло ся відтак з другими державами а ті згодили ся також на то, не уважаючи того за нарушене неутральности; але в порті мали позістати лиш ті кораблї, які там були. Тимчасом росийска фльота виплила ві второк о 8 год. рано з Віґо на широке море і єї відвів іспаньский кружляк „Естремадура“. Рівночасно наспіла вість з Ґібральтару, що там ві второк рано о 10 год. змобілїзовано ґарнїзон а бюро Райтера рознесло навіть таку сензацийну вість: Второк 2 год. 15 мін. по полудни: „Адміральский корабель „Caesar“ дав як раз вистріл скликуючий офіцирів маринарки. Всї кораблї готові до борби“. В звязи з сею сензацийною вістю стоїть ще й друга з Льондону, котра доносить, що там вчера, ві второк, настало було переконане, що анґлїйско росийскі переговори не ідуть гладко, але в чім стрічають они трудности, того не знати. Звістно лиш, що они стоять в звязи з виїздом росийскої фльоти з Віґо, котра лишила там чотирох офіцирів.

Цїла справа дасть ся тепер легко пояснити. Росийска фльота не оглядаючись анї на Анґлїю, анї на межинародну комісию і на гаґску конвенцию, до котрої почин дав сам цар, поїхала в дальшу дорогу. Здає ся, що не може бути й сумніву, що се стало ся в порозумінию з росийским правительством — бо трудно припускати, щоби Рождественский дїлав на власну руку. Коли же то стало ся за відомостию росийского правительства, то стало ся то або за згодою Анґлїї або против неї. В сім послїднім случаю заступить она рішучо дорогу росийскій фльотї і не пустить єї бодай через Ґібральтар; коли же нї, то покаже тим, що єї союз з Японією був лиш тоді потрібний і добрий для неї, коли вибирав ся похід до Тибету; тепер нехай собі сама Японія радить, як може.

Сербский король Петро заводить поволи і потихоньки якусь балканьску, сербско-болгарску полїтику, чого видимим знаком есть єго подорож до Софії. Минувшої суботи приїхав був король Петро до Софії. На двірци дожидав єго кн. Фердинанд, мінїстри і достойники державні. Принятє було дуже торжественне, а повитане обох володїтелїв дуже сердечне. Чи-

---

Тайна „Деляваре“.

(З нїмецкого — Ґерґадта тен Бура).

(Дальше).

2.

Кілька днів пізнїйше на пароходї всьо так стало ся, як Свердруп сказав. Монетарню усунено і приготовлено ся, аби вплисти до пристани в Александриї.

Нільзен дуже богато роздумував над справою вибиваня монет на кораблї і вже не чув ся свобідним. То, що дїяло ся на сподї корабля, було на всякий спосіб нечестне. Добре, що Американцї вибивали правдиві грошї, але они все таки ошукували французке правительство. Тільки Нільзен розумів ся на праві, мимо що був моряком, аби знати, що вибиванє монет есть привілеєм держав і що не може бути дозволеним нікому з приватних осіб робити грошї на власний рахунок. Він при нагоді висказав ще раз свій сумнів Свердрупови, але той висьміяв єго.

— Не будь страхополохом — сказав. — Ти тут керманичем і робиш свою службу на покладї за честну заплату. Всьо проче нічого тебе не обходить. Що робить властитель і капітан, то не твоя річ. То їх власні інтереси, а хоч би они були і карідостойні, тебе не може стрітити нї співвина, нї кара.

Але Нільзен цїлком не годив ся на такий погляд. Він не розумів Свердрупа, котрого впрочім знав, як доброго чоловіка. Свердруп, як здавало ся, богато утратив із свого морального пересьвідченя, бо инакше був би вибиванє гроший на покладї не уважав простим інтересом.

В Александриї пустили Американцї що найменше за пів міліона франків, вимінюючи їх у банкирів, то закупуючи дешеві товари для Америки і Іспанії. Також офіцири і служба одержали свою платню пятифранківками, які всюди в Александриї приймали. Відтак „Деляваре“ відплив знов на повне море.

При виїздї з пристани о мало що корабель не зіткнув ся з одним надпливаючим анґлїйским пароходом. Свердруп стояв на містку і мав команду і лише з трудом удало ся в послїдній хвили оминути нещастє.

Капітан Мортон і О'Леарі засипали Свердрупа докорами. Він відповів в роз'яреню, що то не єго вина, лише машини. Він два рази давав команду машинам „половина сили“, але на то не зважали. Пікмен яко перший машиніст був відвічальний за той непорядок і єго також покликано. Він в грубий спосіб заперечив всяку вину своїх людий і між ним а Свердрупом прийшло до дуже немилої сварнї, що троха не замінила ся в бійку і лише завдяки капітанови, що вмішав ся, скінчила ся.

Обізнаний з відносинами на кораблї знав, що між офіцирами машиновими і покладовими есть вже якась противність. Навіть в войскових маринарках, де така залїзна дисциплїна, приходить між інжинірами і офіцирами часто до службових непорозумінь. Офіцир на покладї уважає машину з усїм, що до того належить, вправдї за дуже важну, але для него все таки побічну річ. Як довго офіцир стоїть на містку і видає прикази, єсть він паном над всїми людьми і в відділї машиновім і в таких хвилях навіть над першим інжініром, хоч би той стояв висше ранґою. З другої сторони інжініри доказують, що офіцири нічого не розуміють ся на машинї і єї силї, що они ставляють неможливі вимаганя, дають фальшиву команду, не уміють добре використати машини і часто своїми непотрібними і спішними командами вводять людий при машинах в блуд. Отже спір між Свердрупом а Пікменом був властиво лиш вибухом неприязни, яка заєдно істнує між містком команданта а машиною.

Від того дня при офіцирских обідах було неспокійно. На покладї корабля дивне житє. Малї непорозуміня перемінюють ся в великі неприязни, бо люди на покладї живуть день і ніч безнастанно побіч себе. На земли люди можуть уступати один другому з дороги, на покладї то неможливе. Звідси заєдно повстають нові спори і з дрібниць, які на земли вскорі забувались би, робить ся на покладї корабля смертельна ненависть.

Може справа не була би стала так злою, бо Свердруп був енерґічний, але добрий чоловік. Але Пікмен не давав єму від тепер спокою. Поводив ся супротив него згірдно, дразнив єго в розмовах і від тепер сварнї між ним а Свердрупом були на дневнім порядку.

„Деляваре“ переплив вздовж малоазийского побережа, довкола Кипру, відтак не задержуючи ся нїгде, на північ від Крети, кружляв коло побережа Тріполісу і пізнїйше на пів-

сленно зібрана публика устроїла гостеви велику овацию.

З поля війни нема досі ніяких важнійших вістий. Здає ся, що обі сторони стягають ся зі всїх боків і лагодять ся до нової битви а ґен. Куропаткін занятий ще крім того переобразованем своєї армії. Він тепер яко начальний вожд має зовсім свобідну руку, а адмірал і намістник царский виїхав вже до Европи; шефом его штабу став ґен.-поручник Сахаров

Новинки.

Львів дня 1-го падолиста 1904.

— **Митрополича консистория** оповістила таке заряджене до ч. к. 9174: На торжество, котре відбуде ся в Римі дня 8 грудня с. р., яко 50-лїтний ювилей оповіщеня догмату о пренепорочнім зачатію Преосьв. Діви Марії, Є. Е. Преосьв. Митрополит виїзджає зі Львова дня 28 падолиста с. р. так щоби міг наспіти до корабля, котрий від'їздить з Фіюме дня 30 падолиста рано. Було би пожаданим, щоби на тім торжестві були репрезентовані також Русини. Поручає ся тому Всч. урядам парохіяльним оповістити се своїм парохіянам і заохотити їх до виїзду на на се торжество, надїючи ся, що із Всч. Отців духовних, особливо заможнїйших, найде ся значне число охоче взяти участь в тїй репрезентациї. Кождому з путників лишає ся свобода, коли і котрою дорогою схоче дістати ся до Риму, чи морем через Фіюме і в товаристві Є.Е. Преосьв Митрополита, чи зелїзницею. Найлучше було би після нашої гадки взяти собі окружні білети з зниженою цїною, котрі видає агенция дневників і оголошень Соколовского у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9. — Хотячі взяти участь в тім паломництві зволять найдальше до 15 падолиста зголосити ся до митрополичої консисториї з означенем дороги, котрою хотять дістати ся до Риму, щоби завчасу можна замовити для них помешкане в Римі по зниженій цїнї, бо єсть надія, що на той день з'їде ся множество народа з цїлого сьвіта, так що незамовивші наперед помешканя готові лишити ся без даху. Надїємо ся, що кождий, кому лише на то фонди вистарчають, не залишить сеї нагоди відбути подорож до вічного міста і там помолити ся.

— **Траґічна подія** підчас мобілїзациї лучила ся в Ґостининї, як доносять з Варшави. До підполковника Дзвонковского звернуло ся около 20 знакомих селян (а знав він цїлий ґостиньский повіт, перебуваючи в нїм довший час в службі) з просьбою о відпустку для полагодженя домових справ. Підполковник позволив їм відійти, однак під услівєм, що мають ставити ся назад о 5 год. рано. На другий день означена година минула, а резервістів все ще не було. Підполковник занепокоїв ся і набрав переконаня, що резервісти утїкли за границю. Нервово ждав ще до год. 6-ої. Відтак вислав до зверхної власти рапорт про подію і замкнувши ся в своїм мешканю, вистрілом з револьвера відобрав собі житє, як-раз тоді, коли всї відпущені резервісти зібрали ся перед військовою управою. Нїхто з них анї не погадав про утечу, лише пращане з родинами протягнуло ся за довго.

— **Убийство з зависти.** З Золочівщини пишуть: Побережник в Сновичи, золочівского повіта, убив сими днями господаря Олексу Гнатова. Гнатів мав зносини з любовницею побережника, котрий прогнав свою законну жінку. В сусїдстві побережника відбувало ся весїлє і до побережника принесли коровай. Між гістьми був і Гнатів, котрого побережник вигнав з хати. Гнатів пійшов під вікно, викрикував против побережника і вкінци вибив шибу. Тоді вхопив побережник рушницю, вистрілив в Гнатова і положив его трупом на місци. Побережника арештовано.

— **Аматорске представленє у Львові.** Оперовий кружок „Львівского Бояна" відограє в суботу дня 5 падолиста с. р. в сали „Ґвязди" при ул. Францїшканьскій Артемовского „Запорожець за Дунаєм". Музика військова 15 пп. Початок точно 7·30 год. вечером.

— **На дохід руської захоронки** у Львові відбудуть ся дня 10 с. м вечерницї з танцями в сали „Народного Дому" при співучасти членів „Кружка українських дївчат", „Сокола", „Академічної Громади" і „Основи". Будуть се одинокі більші вечерницї в сих мясницях, тому комітет надіє ся численного з'їзду нашої інтелїґентної молодїжи навіть з далекої провінциї. Окремих запросин, з огляду на видатки з тим получені, не висилає ся. Хто хоче добре забавити ся і причинити ся своєю лептою до удержаня такої важної в нинїшних часах інституциї, якою є захоронка для малої дітвори — зволить приїхати в четвер дня 10 с. м. до Львова. Комітет заходить ся запопадливо, аби всї гості на вечерницях були вдоволені і винесли як наймилїйші спомини за ту лепту, яку зложать на народнім жертвеннику. Стрій на вечерницях візитовий.

— **Віче буковиньских учительок** відбуло ся дня 27 жовтня с. р. в сали реальної школи в Чернївцях при участи около 100 учительок і кількох учителїв. Ухвалено жадати рівного підвисшеня платнї для учительства і дотичну резолюцию передано голові шкільної комісиї в соймі, дрови Стоцкому. Порішено також перевести орґанїзацию учительок і в тій цїли завязати окреме товариство. До уложеня статуту вибрано комітет з 12 членів.

— **Российскі дезертири.** Від Підволочиск доносять, що в ночи на 22 жовтня прибуло над ріку Збруч під Підволочисками в супроводі кількох аґентів провідників 40 российских жидів резервістів, що хотіли утечи до Австриї. Однако через ріку удало ся перейти на австрийску сторону лише 5 дезертирам, бо российска погранична сторожа почала стріляти, внаслїдок чого дезертири розбігли ся і більша їх часть дістала ся в руки сторожі. На австрийскім березі дожидали тих 5 дезертирів жиди з Підволочиск: Бавм, Штайґер і Ґольдрінґ. Они зажадали від дезертирів викупу „від голови", а коли оден з них не мав гроший, забрав ему Ґольдрінґ клунок з річами. О справі довідала ся жандармерия і арештувала всїх аґентів та віддала їх до суду в Підволочисках.

— **Тов. „Сільский Господар" в Олеську** оповіщує: Впов. Членів тов-а господ. „Сільский Господар", вплативших членьску вкладку за рік 1904, повідомляє ся, що для них Видїл тов-а призначив на сей рік по 2—3 щепи (яблінок і грушок більших і менших, одна щепа в вартости 1—3 корон). Членів замешкалих в Олеську і в околици повідомить ся о дни, в котрім мають по щепи зголосити ся, а членів подальших просить ся, щоби повідомили, в який спосіб має ся їм призначені для них щепи доручити, бо посилка відбуде ся тілько на їх кошт. По щепи мають члени зголошувати ся до Видїлу тов-а в Олеську (почта loco) найдальше до 15 падолиста 1904 р.; хтож до того

нічний захід від Сицилії, блукав ся вісїм днїв як найповільнїйше попри іспаньскі береги і вкінци заїхав до Картаґени, аби тут пустити в обіг гроші, які між тим вибито на кораблі. Відтак набрав вугля і дорогою на Бостон пустив ся скорим ходом на північний захід до Бостону. Їзда була тепер незвичайно скора, бо на покладі було лиш дуже мало срібла.

Два дни опісля, як переїхано Ґібральтар і виїхано на отверте море, прийшло при офіцирскім обіді між Пікменом і Свердрупом до чинних зневаг. Пікмен так роздратував Норвежця, що той як шалений кинув ся на свого противника і повалив его на землю. Пікмен вирвав із за пояса револьвер і був би Свердрупа застрілив, коли би Нільзен не вхопив его був за руку.

Коли відтак капітан взяв Свердрупа до рапорту і станув по стороні Пікмена, Свердруп так розлютив ся, що навіть почав грозити. Він був досить необережний сказати, що коли не будуть з ним лїпше поводити ся, то він наведе на „Делявáре" францускиий воєнний корабель.

Два дни пізнїйше — корабель був посеред Атлянтийского океана і яких чотири дни дороги від Бостона — пробудив ся Нільзон коло третої години над раном. Він мав змінити Свердрупа о четвертій годинї на містку команданта. Міг ще пів години лежати, але що спати вже не оплатило ся, він встав, аби поволи зібрати ся. Убрав ся скорше як треба і коли вийшов із своєї кабіни, здавалось ему, що чув на горі відгомін вистрілу. Вибіг чим скорше на поклад, що був ще майже цїлком темний і з чувством якогось неясного страху закликав голосно Свердрупа по імени, але не одержав нїякої відповіди. Кинув ся до містка команданта, але той був порожний. Вартуючі моряки були всї заняті, бо филї ішли високо, і не знали, де подів ся Свердруп. Той велів іменно в ночи при сильнім всхіднім вітрі розпустити вітрила, так що корабель ішов силою пари і вітру. Розпущені вітрила закривали людям вид командантского містка майже цїлковито, а так само і перед корабля. Люди знали лиш, що Свердруп зійшов з містка, аби з переду корабля поглянути на море.

Глядано по цїлім кораблі, але Свердрупа нїгде не було і всї здогадували ся, що він упав з покладу в море. Але Нільзон був сильно пересьвідчений, що Свердрупа застрілено і кинено в море. Коли зробив ся ранок, показало ся на переді корабля на покладї трохи крови, котрої високо ідучі филї не змогли змити. Човна, які тепер спущено, вернули по довшім часі без висліду. Означено відтак місце, де корабель находив ся, записано до книжки, що Свердруп пропав і пароход пустив ся відтак повним ходом в дальшу дорогу.

Пікмен за цїлий час, як глядано Свердрупа, не показував ся. Коли він прийшов до обіду, глянув на него Нільзен остро, а скоро машиніст стрітив ся з тим поглядом, спустив очи. Для Нільзена значило то, що машиніст признав ся до вини. Він був цїлком певний, що Пікмен стоячого на переді корабля Свердрупа з заду застрілив, а відтак скинув з покладу в море. Він був так само пересьвідчений, що і О'Леарі і капітан Мортон знали о тім і імовірно годили ся на то. Але Нільзен мовчав. Покійному приятелеви і так не міг нїчого помогти, а коли би що говорив, то міг би сам себе виставити на небезпечність.

Вже по кількох днях пізнав, що добре зробив, коли мовчав, бо поведене всїх трех Американців супротив него було цїлком инше. Були ему всї ворожі, але до часу то укривали. Нільзен сказав собі, що его стрітила би певно доля Свердрупа, коли би зробив ся в який небудь спосіб підозрінним для тих драбів. Він робив пильно свою службу, а коли приїхали до Бостона, де набирали срібло, він зробив ся недужим і сидів в своїй кабінї. Не виходив на беріг і зголосив ся до служби, аж коли пароход по сорокгодиннім перестанку виїхав з Бостона, аби удати ся до Европи.

3.

В палатї президента француской републики відбувала ся рада міністрів. На порядку нарад стояла дуже важна і пильна справа. Мінїстер скарбу заявив слідуюче:

„Вчера зголосив ся у мене норвежский моряк іменем Нільзен і доніс, що Американцї вибивають на великі розміри наші пятифранківки. Пригадую, що вже в серпни відбула ся нарада над тим, що робити з масою нових пятифранківок, які в послїднім часї появили ся в торговім обороті. Тоді ухвалено дати всьому спокій, аби не робити у публики наші гроші підозрінними, лише вислати тайних поліцаянтів до тих місць, де тих нових гроший найбільше появило ся. Але они доси нїчого не викрили. Між тим той Норвежець справу вияснив. Він утїк перед недавним часом в Александриї з одного американьского корабля, на котрім був другим керманичем. На тім кораблі єсть монетарня фальшівників. Нільзен оповів менї також, що перший керманич корабля, Свердруп, погиб скритоубийчою смертию, та що й він на цїлій дорозї з Бостона до Александриї був в безнастаннїй небезпечности житя. Він дістав ся з Александриї до Марсилїї на однім француским кораблі і вчера рано прибув до Парижа. Зробив менї предложене, аби який наш воєнний корабель прихопив той американьский пароход, на котрім веде ся фальшівництво гроший. Він хоче віддати ся на услуги команданта воєнного корабля, аби пімстити смерть свого земляка і приятеля і каже, що за яких дванайцять до чотирнайцять днїв буде той американьский пароход, що називає ся „Делявáре",

часу не відбере своїх щеп, то они позістають власностию товариства. Окрім щеп призначених для членів тов-а має еще до вісімсот щеп дво- і трилітних з коронами, головно яблінок (в ціні від 40 с. — 1 К) на розпродаж. Заразом пригадує ся тим ВП. Членам, що дотепер еще не заплатили членьских вкладок (по 2 К) за сей рік, щоби найдальше до 7 падолиста 1904 р. старали ся се вирівнати. — *Від Видїлу тов.*

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 31 жовтня:** Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·—; жито н. 6·90 до 7·—; овес 6·30 до 7·00; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·00 до 10·20; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·25 до 10·25; вика 6·50 до 6·75; бобик 6·50 до 6·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 8·25 до 8·50; хміль за 56 кільо 230·— до 240·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 58·— до 72·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 22·— до 24·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 2 падолиста. Президент кабінету др. Тіша виїхав до Відня.

Рим 2 падолиста. Прибочний лікар папский Ляппоні заявив, що папа з причини легкого ревматизму в лївій нозї мусить шанувати ся і длятого принятя обмежено на кілька днів.

Льондон 2 падолиста. Бюро Райтера доносить з Ґібральтару: До вчера год. 10 вечером фльота не виконала поручень. Дві компанії піхоти обсадили бульвари. На улицях видко було нині вози з муніциєю. Мобілїзация і заряджені средства оборони суть такі самі, як підчас маневрів.

Льондон 2 падолиста. Тут настало велике заворушене з причини виїзду російскої фльоти з Віґо. „Daily Telegraph" приписує то нагле заворушене недокладним вістям з Ґібральтару. Велике значінє має вість, що балтийска фльота одержала приказ не напаствувати кораблї їдучі під неутральною фляґою.

Льондон 2 падолиста. „Daily Chronicle" доносить з Віґо: Адмірал Вальтер одержав — кажуть — приказ їхати за російскою ескадрою. Анґлїйскі кораблї їдуть без сьвітла. Іспаньский кружляк „Естремадура", котрий їхав за російскою ескадрою, вернув вчера до порту.

Петербург 2 падолиста. Російска аґенция телєґрафічна доносить з Києва під вчерашною датою, що з нагоди мобілізації прийшло в Каневі, Богуславі, Степанівцї і Миронівцї до великих розрухів, які викликали резервісти, котрі обрабували 20 монополевих складів горівки і богато жидівских домів. В Каневі місцевий комендант казав стріляти, при чім 3 людий зранено. В дорозї з Радомишля до Києва знищили резервісти кілька склепів і повибивали шиби у віллях під Києвом. В Казани на дворці прийшло також до розрухів і аж войско зробило спокій.

В сім тижни

можна оглядати

Подорож по Сьвятій Землї

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— Вступ 20 с. —

перепливати поміж Ельбою і Корсикою і там легко буде его можна зловити. Додаю, що „Делявare" плине під американьскою фляґою і що всї папери его в порядку. Прошу нарадити ся, панове, що тут робити".

По довших нарадах прийшли всї до пересьвідченя, що прихоплене парохода „Делявare" француским военним кораблем невідповідне Франция жие в мирі з північно-американьскою републикою і француске правительство не має цілковито ніякого права ловити північно-американьский корабель або хоч би лиш ревідувати его на повнім мори і арештувати находячі ся на нім особи. Такий поступок мусїв би без сумніву довести до тяжкого непорозуміня з правительством Сполучених Держав, а француске правительство має всякі причини оминати всякі спори з заграницею. Тодї ще буляніжизм не був цілковито викорінений, Франция мала богато клопотів у себе дома, які о мало що не повалили републиканьску державу. Спокій в краю і за границею був тепер найважнїйшою річию. Отже силою права і справедливости не можна було нічого вдіяти американьским злодіям; доки они не появили ся в якім француским порті, всьо було дармо, а такі дурні не були они знов.

Але може далось би що зробити підступом, немов би приватно, без відома правительства.

Можна би того Нільзена ужити до того, даючи ему потайки всяку можливу поміч. Міністерство маринарки постановило, аби з Нільзеном близше порозуміти ся. Бо щось мусїло все таки стати ся, аби спинити фальшівництво монет.

Дві години по скінченій міністериальній нараді вийшов Нільзен з кабінету міністра маринарки і удав ся сейчас на дворець, аби відїхати до Марсилії.

* * *

Яких 55 кільометрів від північного побережа Корсики лежить остров Ельба, а кілька кільометрів на полудневий захід від того острова маленький островець Пянова, що також належить до Італії. Остров Пянозу уживають Італїянці за карну стацию і то есть маленький клаптик пустої землї, на котрій живе крім того сїмсот до вісімсот рибаків.

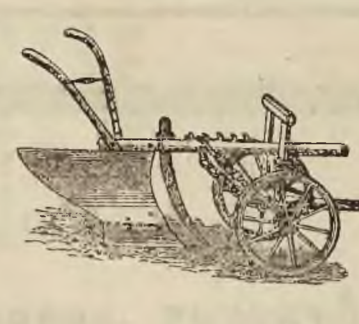
Вчасним ранком дня 30 жовтня 1891 р. зближав ся „Деллваре" до каналу між Корсикою а Ельбою, аби обїхати північне побереже Корсики і відтак, поволи кружляючи попри берега Іспанії, доїхати до Картаґени. На містку команданта стояв Морґон, а побіч него О'Леарі. Оба були заглублені в поважну розмову про відносини на кораблі, які в послідних часах стали майже невиносимими. Пікмен своєю строгостию против муринів викликав ворохобню. Вправдї він єї приданив, застріливши одного з муринів, але між чорними кипіло і Пікмен не сьмів сходити на долину. Доходив лише до зелїзних східців над машиною і Льоранс, другий машиніст, мусїв вести переговори з муринами. Мортон і О'Леарі бояли ся, що мурини праїхавши до Картаґени, покинуть корабель і удадуть ся з жалобою до американьского консуля. Тому треба було всїми можливими способами перешкодити, за ніяку цїну не можна було викликувати розголосу, бо то могло би довести до найбільших неприємностий.

Моряк, що стояв на вартї на переді корабля, нагле обернув ся і крикнув в напрямі містка:

— Военний корабель, перед нами на право!

(Конець буде).

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має цїнник даром посилає. Хто раз купать, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцїнности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї діла штуки і старинности.

Вистава отворена цїлий день від 9-тої години рано до $7^1/_2$ вечером.

Вступ вільний.

Ліцитациї два рази тиждново, в понедїлок і в четвер.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).